

Arrest

nr. 166 398 van 25 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 november 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 8579 van de Raad van 12 maart 2008, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 6 februari 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9ter van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 17 maart 2014 ontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekers verblijfsaanvraag om medische redenen van 6 februari 2014 wordt op 6 mei 2014 gegrond verklaard en verzoeker wordt tijdelijk gemachtigd tot een verblijf in België, met name voor de duur van één jaar.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 augustus 2015 de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 september 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 29 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging vervolgens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst bij arrest 159 485 van 5 januari 2016.

1.7. Op 18 april wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

[...]:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ 2° *O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.*
- ☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Betrokkene heeft zich tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Hij maakt dan ook het voorwerp uit van meerdere PV's:*

- HA.12.L1.0068/2014 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- HA.12.L1.016160/2013 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- TG.50.L1.003890/2010 voor opzettelijke vernielingen door PZ Tongeren-Herstappe

Op 28.12. 2015 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd door PZ Hazodi inzake een winkeldiefstal en werd vastgesteld dat betrokkene in illegaal verblijf: PV: HA.12.LI.022727/2015. Wegens de verschillende inbreuken bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde.

- ☐ 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Op 13.11.2013 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Artikel 27 :

- ☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij*

een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde .

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft zich tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Hij maakt dan ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

- HA.12.L1.0068/2014 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- HA.12.L1.016160/2013 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- TG.50.L1.003890/2010 voor opzettelijke vernielingen door PZ Tongeren-Herstappe

Op 28.12. 2015 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd door PZ Hazodi inzake een winkeldiefstal en werd vastgesteld dat betrokkene in illegaal verblijf: PV: HA.12.L1.022727/2015. Wegens de verschillende inbreuken bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (laatste betekend 09.09.2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 27.11.2006 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 24.10.2007. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 31.01.2008) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 02.03.2008. Ook betrokkenes beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) werd op 15.10.2008 door de RVV verworpen.

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 waarvan de laatste op 17.04.2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04.11.2013. Deze beslissing is op 13.11.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 waarvan de laatste op 05.02.2014.. Deze aanvraag werd aanvankelijk onvankelijk verklaard op 17.03.2014 waardoor betrokkene een geldige verblijfstitel verkreeg (A-kaart geldig tot 20.06.2015).

Op 18.08.2015 werd een aanvraag tot verlenging van zijn BIVR geweigerd waarbij ook een bevel om het grondgebied (geldig 30 dagen) werd afgeleverd. Deze beslissing is op 09.09.2015 aan betrokkene betekend. Wat betreft betrokkenes medische behandeling die hij in België ondergaat, moet vastgesteld worden dat uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene en blijkt uit de informatie van de ambassade van Albanië dat betrokkene zich met zijn medische documenten kan aanmelden bij het dichtstbijzijnde medische centrum in zijn buurt en op basis van het medische dossier krijgt betrokkene toegang tot de medische zorgen die hij nodig heeft. De DVZ zorgt voor voldoende medicatie zodat betrokkene na repatriëring zijn behandeling kan verder zetten terwijl hij zijn medisch dossier in orde brengt.

Betrokkene heeft zich tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Hij maakt dan ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

- HA.12.L1.0068/2014 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- HA.12.L1.016160/2013 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- TG.50.L1.003890/2010 voor opzettelijke vernielingen door PZ Tongeren-Herstappe

Op 28.12. 2015 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd door PZ Hazodi inzake een winkeldiefstal en werd vastgesteld dat betrokkene in illegaal verblijf: PV: HA.12.LI.022727/2015. Wegens de verschillende inbreuken bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde.

Betrokkene werd door de gemeente Zonhoven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Wat betreft betrokkenes medische behandeling die hij in België ondergaat, moet vastgesteld worden dat uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene en blijkt uit de informatie van de ambassade van Albanië dat betrokkene zich met zijn medische documenten kan aanmelden bij het dichtstbijzijnde medische centrum in zijn buurt en op basis van het medische dossier krijgt betrokkene toegang tot de medische zorgen die hij nodig heeft. De DVZ zorgt voor voldoende medicatie zodat betrokkene na repatriëring zijn behandeling kan verder zetten terwijl hij zijn medisch dossier in orde brengt.

Betrokkene heeft zich tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Hij maakt dan ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

- HA.12.L1.0068/2014 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- HA.12.L1.016160/2013 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- TG.50.L1.003890/2010 voor opzettelijke vernielingen door PZ Tongeren-Herstappe

Op 28.12. 2015 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd door PZ Hazodi inzake een winkeldiefstal en werd vastgesteld dat betrokkene in illegaal verblijf: PV: HA.12.LI.022727/2015. Wegens de verschillende inbreuken bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (laatste betekend 09.09.2015).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

1.8. Verzoeker diende eveneens, bij wege van voorlopige maatregelen, een verzoek om de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de in [1.4.] en [1.5.] genoemde beslissingen in.

2. De ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied

te verlaten te geven en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoeker langer op het grondgebied van het Rijk verblijft dan de toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Verweerder wijst er eveneens op dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad benadrukt evenwel dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM; cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in de artikelen 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de ernst van het middel te onderzoeken dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen zoals in casu de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn belang behoudt bij de door hem ingediende vordering in het licht van het middel gestoeld op artikel 3 van het EVRM.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-

maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van

de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij vertrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat verzoeker zeer ernstig ziek is en er een zeer groot gebrek is aan bereikbaarheid van zorg in het land van herkomst.

Er is vastgesteld dat verzoeker lijdt aan AIDS.

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in Albanië, houdt voor verzoeker een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zal voor de rest van zijn leven de noodzakelijke behandeling moeten volgen. Verzoeker zal dagelijks medicatie moeten nemen.

Verzoeker dient ook stipt opgevolgd te worden gelet op de ernst van de aandoening.

Het eventuele stoppen van de behandeling kan lijden tot overlijden.

Op 6 mei 2014 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoekschrift conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond verklaard en werd verzoeker in het bezit gesteld van een BIVR.

Evenwel op 18 augustus 2015 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing genomen waarbij het BIVR niet langer mag verlengd worden, stellende dat er voldoende medicatie zou zijn in het land van herkomst.

Niet enkel is dat strijdig met artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007, dat bepaalt:

'De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.'

Hieruit volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dient te motiveren waaruit de wijziging van omstandigheden bestaat.

Doch daarnaast dient het gesteld te worden dat de gezondheidszorg in Albanië uitermate beperkt is.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt blijkt dat slechts weinig geïnfecteerden toegang hebben tot de zorg: slechts 23%.

Zorgaanbod voor HIV-patiënten in verschillende Europese landen, door [L.D.W.], Universiteit Gent, Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen, Academiejaar 2012 (p. 4-6):

[...]

En dit terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een beslissing betekent dat hij het grongebied dient te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het moge duidelijk zijn dat de zorgen, en de opvolging, die verzoeker behoeft, geenszins toegankelijk én beschikbaar zijn voor verzoeker.

Dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar ALBANIË.

Dat het ziektebeeld van verzoeker uitermate ernstig is.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest niet correct is, alsook dient vernietigd te worden.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.3.2.2. In de mate verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, merkt de Raad vooreerst op dat deze grief geen betrekking heeft op het thans bestreden bevel van 18 april 2016, maar op de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf van 18 augustus 2015. Tegen die beslissing diende verzoeker een afzonderlijke vordering tot schorsing en

beroep tot nietigverklaring in die bij de Raad gekend zijn onder het rolnummer 178 559. In de mate verzoeker zich richt tegen die beslissing, is het middel niet ontvankelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het komt in beginsel aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS. 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Aldus dient verzoeker in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Albanië.

In casu verbindt verzoeker de schending van artikel 3 EVRM aan zijn medische situatie.

In verband met de schending van artikel 3 van het EVRM voor wat betreft ernstig zieke personen heeft het EHRM reeds volgende principes vooropgesteld:

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Vervolgens past het EHRM zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51). De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (*“a very exceptional case”*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet worden beschouwd als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Met betrekking tot het geval dat aan het Hof voorgelegd werd, oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een

bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat een arts-adviseur aangesteld door verweerder op 22 april 2014 vaststelde dat bij verzoeker een HIV-infectie werd vastgesteld waarvoor hij inmiddels een antiretrovirale therapie volgde. Hij oordeelde dat, gelet op het gegeven dat hij in december 2013 een dermate lage immuniteit had (CD4: 0), verzoeker gelet op zijn gezondheidstoestand niet in staat was om te reizen. Op basis van dit advies werd verzoeker toegelaten tot een tijdelijk verblijf gedurende één jaar in België. Bij beslissing van 18 augustus 2015 werd deze verblijfsmachtiging niet verlengd, na een advies van een arts-adviseur van 6 augustus 2015 dat de immuniteitswaarden van verzoeker zijn verbeterd (CD4 bedroeg 310 in januari 2015) en de vereiste antiretrovirale therapie en opvolging door een geneesheer-internist beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker in zijn herkomstland Albanië. Verzoekers verzoek tot schorsing bij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen die beslissing werd verworpen bij arrest 166 397 van 25 april 2016.

Thans betoogt verzoeker in essentie dat de toegang tot de gezondheidszorgen in Albanië beperkt is en hij niet tijdig zijn behandeling zal kunnen verderzetten. Hij verwijst dan ook naar verklaringen van zijn behandelend arts, dr. I.G., internist-infectioloog, d.d. 18 januari 2016 en 25 maart 2016, waaruit blijkt dat verzoekers afweersysteem gedeeltelijk is hersteld. Deze uit echter de bezorgdheid dat, hoewel er in Albanië een nationaal programma bestaat voor de behandeling van HIV, de toegang tot de zorg bij terugkeer zonder sociaal netwerk of directe familie moeizaam kan verlopen. Daarbij kunnen er lange wachttijden zijn voor inclusie in een programma en het opstarten van medicatie tegen HIV. De behandelend geneesheer-specialist stelt dat, bij onderbreking van de antiretrovirale therapie, de toestand weer kan evolueren naar aids op relatief korte termijn.

Aangaande de toegang tot medische zorgen motiveert de bestreden beslissing in het luik met betrekking tot de gedwongen terugleiding naar Albanië als volgt:

“Wat betreft betrokkenes medische behandeling die hij in België ondergaat, moet vastgesteld worden dat uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene en blijkt uit de informatie van de ambassade van Albanië dat betrokkene zich met zijn medische documenten kan aanmelden bij het dichtstbijzijnde medische centrum in zijn buurt en op basis van het medische dossier krijgt betrokkene toegang tot de medische zorgen die hij nodig heeft. De DVZ zorgt voor voldoende medicatie zodat betrokkene na repatriëring zijn behandeling kan verder zetten terwijl hij zijn medisch dossier in orde brengt.”

De Raad stelt dan ook vast dat thans, in tegenstelling tot wat werd vastgesteld met het schorsingsarrest 159 485 van 5 januari 2016 wél een motivering werd opgenomen met betrekking tot de verderzetting van de behandeling na terugkeer in Albanië. Verzoeker zal immers in het bezit worden gesteld van voldoende medicatie en er werd gemotiveerd dat uit de informatie van de ambassade van Albanië blijkt dat verzoeker zich met zijn medische documenten kan aanmelden bij het dichtstbijzijnde medische centrum in zijn buurt en op basis van het medische dossier toegang zal krijgen tot de medische zorgen die hij nodig heeft. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist.

Waar verzoekers behandelend geneesheer-specialist dr. I.G. in haar verklaring van 25 maart 2016 verwijst naar een rapport *“Barriers to care and current medical and social needs of HIV-positive patients in Albania”* (Morrison SD et al.), merkt de Raad op dat uit dit document niet blijkt dat een antiretrovirale behandeling niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn in Albanië, doch enkel gewaagt van sociale, culturele en psychologische barrières in de Albanese maatschappij. Nu verzoeker in België reeds enkele jaren een antiretrovirale behandeling volgt, maakt hij geenszins duidelijk op welke wijze de drempels aangehaald in dit rapport, zoals wijd verspreide onwetendheid van de Albanese bevolking over aids/HIV en het sociale stigma om een behandeling aan te vatten, op hem van toepassing kunnen zijn. Er blijken hieruit aldus geen elementen waarom verzoeker, die door de verwerende partij naar behoren in het bezit moet worden gesteld van de vereiste medicatie, niet tijdig een behandeling zal kunnen aanvatten.

Waar verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in het land van herkomst, beperkt hij zich tot een niet gestaafde bewering, die bovendien strijdig is met de gegevens van het administratief dossier, nu blijkt uit de vragenlijst die verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken invulde in het kader van zijn asielaanvraag dat hij een broer en een zus heeft die in Albanië wonen evenals nog een broer in Griekenland.

Verzoeker verwijst in het middel verder naar een masterproef die werd voorgelegd aan de Universiteit Gent, tot het behalen van de graad van “master in het management en beleid van de gezondheidszorg”, getiteld “*Zorgaanbod voor HIV-patiënten in verschillende Europese landen*” (Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen, academiejaar 2011-2012) en die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Hieruit zou, volgens verzoeker, blijken dat de toegang tot zorg voor HIV-patiënten in Albanië slechts 23% bedraagt.

De Raad merkt evenwel op dat zulks niet blijkt uit het voorgelegde stuk. In deze scriptie wordt inderdaad gesteld dat het ART-bereik in Oost-Europa 23% bedraagt. Uit lezing van deze scriptie (p. 3) blijkt dat voor deze studie Albanië wordt gerekend tot de landen van Centraal-Europa en niet Oost-Europa, zodat verzoekers verklaring dat het ART-bereik in Oost-Europa slechts 23% bedraagt niet relevant is ten aanzien van de bestreden beslissing. De scriptie bevat geen specifieke informatie met betrekking tot Albanië. Wat betreft Centraal-Europa wordt enkel nog gesteld dat de toegang tot zorg beter is dan in Oost-Europa maar slechter dan in West-Europa, dit op basis van informatie daterend uit 2003. (p.5) Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting betwist verzoekers raadsman deze vaststelling niet, doch blijft hij herhalen dat slechts 23% van de Albanezen toegang heeft tot antiretrovirale medicatie, wat geenszins blijkt uit de door verzoeker aangehaalde informatie. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, steunend op de beslissing weigering tot verlenging van zijn verblijf van 18 augustus 2015 en het daaraan voorafgaand medisch advies van 6 augustus 2015, op onzorgvuldige, onjuiste of kennelijk onredelijke gronden heeft besloten dat de medische behandeling tijdig kan verder gezet worden het land van herkomst.

Het middel is niet ernstig.

3.3.2.3. Verzoeker voert een tweede middel aan waarin hij de schending aanvoert van het arrest *Abdida* van het Hof van Justitie van 18 december 2014, evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Daargelaten de vraag of verzoekers middel niet neerkomt een op een wetskritiek, die niet van aard is de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten, moet worden vastgesteld dat ook het huidige arrest betrekking heeft op een terugkeerbesluit, een bevel om het grondgebied te verlaten dus. In het arrest *Abdida* wordt gesteld:

“Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.”

De verzoekende partij kan aldus niet worden bijgetreden waar zij stelt dat uit het arrest *Abdida* volgt dat tegen een weigering inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet een beroep moet openstaan met automatisch schorsende werking. Verder merkt de Raad op verzoeker met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft kunnen beschikken over een beroep met schorsende werking, gelet op het bepaalde in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet ernstig.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT